

strative myndigheders virksomhed, som udøves af domstolene og af folketingets ombudsmand, forekommer — i hvert fald indtil videre — at være tilstrækkelig på dette område. Spørgsmålet står dog åbent, og såfremt der vises interesse for etablering af ankeretter, vil spørgsmålet kunne tages op på ny.

De lokale og regionale myndigheder vil i vidt omfang have behov for assistance i form af *laboratorieundersøgelser og sagkyndig vejledning i øvrigt*. De eksisterende kommunale laboratorier beskæftiger sig næsten udelukkende med levnedsmiddelundersøgelser — fortrinsvis af bakteriologisk art — samt med undersøgelser af vand. Det er hensigten, at søge et mindre antal af disse laboratorier udbygget til at varetage opgaver i forbindelse med kemisk levnedsmiddelkontrol — som regionale levnedsmiddellaboratorier for kemisk levnedsmiddelkontrol i tilknytning til statens levnedsmiddelinstitut.

Også de foreningsmæssige opgaver vil skabe behov for foretagelse af laboratorieundersøgelser, målinger, analyser m. v. Disse opgaver vil være af meget forskellig art — og f. eks. også omfatte målinger af støj — og række fra mere simple undersøgelser til mere komplicerede opgaver, hvortil kræves kostbart apparatur og kvalificeret sagkundskab. Det vil derfor være nødvendigt, at disse opgaver koncentrerer på et mindre antal laboratorier, f. eks. de laboratorier, der tænkes udbygget til varetagelse af kemisk levnedsmiddelkontrol. Herved vil der på mange områder kunne opnås en hensigtsmæssig fælles udnyttelse af personale, apparatur og lokaler.

Da de forhåndenværende ressourcer på disse områder er begrænsede, og da der navnlig er mangel på sagkyndige med speciel miljømæssig viden, er det aldeles afgørende, at der sikres en hensigtsmæssig udnyttelse af kapaciteten, således at samfundsmæssige fejlinvesteringer hindres. Det vil derfor være påkrævet, at der sikres en koordinering af de enkelte kommuners indsats på dette område, hvilket formentlig bl. a. vil kunne ske gennem amtsrådene, og at der gennemføres en central styring med investeringer og antagelse af særligt sagkyndigt personale.

Når beslutningsmyndigheden i foreningsspørgsmålene henlægges til kommunalbestyrelserne og i et vist omfang også til amtsrådene, vil der ske en ændring i *embedslægerne*s relation til arbejdet, idet disse ikke længere — som det i et vist omfang har været tilfældet — kan være direkte medlem af det besluttende organ. Da embedslægerne indsats har været af væsentlig betydning for den hidtidige administration på det foreningsmæssige område, og da kommunalbestyrelser, og amtsråd ikke i dag råder

over sagkundskab, der umiddelbart kan erstatte embedslægerne i arbejdet, er det vigtigt, at der ved nyordningen sikres embedslægerne en position, således at de på andre måder kan gøre deres synspunkter gældende over for de kommunale råd. Dette vil kunne ske ved, at det i et vist omfang pålægges kommunalbestyrelser og amtsråd at forelægge vigtigere spørgsmål — specielt godkendelsessager — for embedslægerne, forinden afgørelse træffes, ved at fastslå, at embedslægerne skal have underretning om trufne afgørelser og ved direkte at tillægge embedslægerne en klagebeføjelse. De vil herved på en nyttig måde og i samarbejde med anden lokal sagkundskab kunne inddrages i styringen på miljøbeskyttelsens område.

Spørgsmålene om sundhedskommissionernes og embedslægerne forhold har været behandlet samlet af hygiejnekommissionen, og kommissionens betænkning indeholder et forslag til en ny lov om embedslægevæsenet. Embedslægelovens revision er nu ved lov nr. 104 af 24. marts 1972 udsendt til 1973-74. Spørgsmålet om den nærmere udformning af reglerne i en sådan lov og den mest hensigtsmæssige struktur for embedslægevæsenet overvejes nu i indenrigsministeriet. Der vil i disse overvejelser blive taget hensyn til, dels den nyordning på miljøbeskyttelsens område, som foreslås gennemført ved nærværende lovforslag, dels til, at en række opgaver — fortrinsvis af socialmedicinsk art — som hidtil har været varetaget af sundhedskommissionerne efter regler i sundhedsvedtægterne, nu tænkes udsendt af det regelsæt, som vedrører miljøbeskyttelsen. Disse opgaver vil herefter eventuelt blive reguleret gennem regler i den nye embedslægelov. Lovforslag herom tænkes forelagt for folketinget i samlingen 1972-73 med henblik på, at ændringen kan træde i kraft samtidig med nærværende forslag.

Med hensyn til *politimesterens* stilling gælder det — på samme måde som for embedslægerne — at de samtidig med, at beslutningsmyndigheden overgår til de kommunale råd, ikke mere kan være medlem af organet. Der er iøvrigt et ønske om og en tendens til at begrænse politiets deltagelse i andre opgaver end de egentlige politimæssige, og dette vil også på miljøbeskyttelsens område blive en konsekvens af forslaget. I en række tilfælde — navnlig hvor politimesteren har været formand for sundhedskommissionen — har sekretariatsforretningerne for denne været varetaget af politiet, men fremtidige sekretariatsopgaver og i princippet også alle tilsyns- og kontrolfunktioner vil efter lovforslagets ikrafttræden skulle overgå til kommunerne.

Derimod vil der fortsat være andre opgaver — fortrinsvis af efterforskningsmæssig art — hvor po-